

specielt har for Die, har vundet overordentlig Bifald overalt. Vi staae saaledes ikke tilbage for andre Lande, og vi ere i væsentlige Henseender fremfor nogle af dem, idet vi navnlig have besluttet os til at benytte Genheds-patroner med Kobberhjulstre. Dette er et Fremstridt, som vi have gjort, og vel at mærke, efter tilstrækkeligt nøiagtige Undersøgelser. Vi ere ikke sprungne dertil, men have arbejdet os frem til dette Resultat ved en meget nøiagtig og samvittighedsfuld Undersøgelse. Altsaa, vi ere med Hensyn til Geværer saa langt avancerede, saa langt fremskredne, som man er paa noget andet Sted. Vi bryr ikke lade os vildlede af frydende Avisferrøtninger. Artiller af den Art, som man kan læse i Bladene, ere som oftest skrevne af Agenter for et vist Gevær. Jeg har i den senere Tid læst flere saadanne Artikler, som aldeles bære Mærket af, at en Mand anbefalede et vist Gevær; en saadan Mand har naturligviis ikke megen Betænkelse ved at tillægge dette Gevær Egenskaber, som det ikke har, og at skjule Feil, som det har. — Jeg veed ikke, om det nu vil være lykkelig for mig at berolige den ærede sidste Taler med Hensyn til den Tvivl, han nævner om, hvorvidt vi handle klogt eller tilstrækkelig forsigtigt ved at anskaffe det enkeltstykkende Bagladegevær. At der kan være Tale om i Fremtiden at anskaffe Magasingeværret, naar det er bragt til den fornødne Fuldkommenhed, betvivler jeg ikke. Dog vil det kun være et indskrænket Antal, som da vil behøves. Jeg troer, at Enhver, der kender Sammensætningen af vor Armee, og den ringe Ovelsestid, vi kunne give vore Soldater, vil være enig med mig i, at i denne Henseende Forholdet her er noget anderledes end i Schweiz, hvor det vrimler af øvede Skarpskytter. At Skytteforeningerne hos os ville bidrage Noget til efterhaanden at gjøre Skydefærdigheden mere almindelig, betvivler jeg ikke; men for Dieblivet er den ikke saa almindelig, for Dieblivet er Brugen af Skydevaaben ikke saa bekendt, at jeg troer, at vi i den Henseende ganske kunne sammenligne os, f. Ex. med Schweiz. Men derhos skal jeg bemærke, at heller ikke i Schweiz er der endnu taget nogen definitiv Bestemmelse med Hensyn til Anskaffelsen af Magasinvaaben. Regjerin-

gen har gjort et Forslag; men den lovgivende Forsamling har endnu aldeles ikke talt, og Schweiz er det eneste Land, hvormed der, saavidt mig bekjendt, har været Tale i denne Henseende. I alle andre Lande slaar man sig til No ved Anskaffelsen af et Vaaben, som jeg tør sige intetsteds er bedre end det, vi foreslaae, og paa enkelte Steder mindre godt. Jeg troer saaledes, at vi støtte os til alle andre Magters Erfaringer og Resultater ved nu at anskaffe det enkeltstykkende Bagladegevær og den dertil hørende særlige Ammunition, som efter vort Forslag er den bedste, der eksisterer.

Jeg skal nu vende mig til den politiske Side af Sagen. Her er det jo meget vanskeligt at finde et Grundlag. Den ærede sidste Taler meente, at man kunde udsætte Anskaffelsen af det Hele, saa at Bevillingen og Anskaffelsen udstrakte sig over to Aar. Jeg maa ganske henstille til det ærede Thing, hvorvidt det vil lade sig berolige ved at vide Landet noget uforskømt eller slet ikke bevæbnet i to Aar. Det forekommer mig meget betænkeligt, om den større Deel eller en væsentlig Deel af næste Aar skal begaae hen, uden at vor Armee, og navnlig vort Infanteri, var bevæbnet endog saa blot tilkørmæssesviis med tidsvarende Skydevaaben. Troer det ærede Thing imidlertid, at man uden Nødvendighed bør udstrække denne Tilstand, saa er det jo Noget, som jeg kun kan henstille til Enhvers Bedømmelse af Tidsforholdene. Tre Tidsforholdene nu saadanne, at man uden Nødvendighed — naar jeg siger „uden Nødvendighed“, er det, fordi jeg antager, at Landets Kræfter ere af den Bestaaffenhed, at dette Offer kan bringes, — skal staae ubevæbnet eller uforskømt bevæbnet i to Aar istedetfor i eet Aar. Dette er et politisk Spørgsmaal, for hvilket jeg intet Ansvar har. Mit Ansvar gaaer kun ud paa, at jeg foreslaae, hvad jeg anseer for absolut nødvendigt at anskaffe i en saadan Tid, at Vaabenet ikke bliver urimeligt kostbart ved et urimeligt Hastværk. Jeg troer ikke, at vi ved at udstrække Fabrikationen over to Aar ville vinde noget Væsentligt i Penge; men vi ville derved tabe overordentlig Meget i Sikkerhed og Forsvarsevne. Det er jo ligesom, at, naar man indfører et ganske nyt Vaaben, som det her foreslaaede, maa man ogsaa indføre en ny